

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 116.551 van 27 februari 2003
in de zaak A.116.277/VII-28.268**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij:
 advocaat P. ROBERT,
 kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
 Paleizenstraat 154

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Iraanse nationaliteit, op 1 februari 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2002 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 31 augustus 2001 tot weigering van verblijf, en van het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten dat hem naar aanleiding van de beslissing tot weigering van verblijf werd afgegeven;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 11 februari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 22 november 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 januari 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. LAMBRECHT, die, loco advocaat P. ROBERT, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur J. JANS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 14 juli 2001 en verklaart zich vluchteling op 29 augustus 2001.

1.2. Op 31 augustus 2001 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Deze beslissing vermeldt als volgt:

"Bijlage 26bis

Beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

In uitvoering van artikel 75, § 2, / de artikelen 81 en 75, § 2, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan:

(...)

In uitvoering van artikel 7, lid 1, 2/, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten / binnen (vijf) dagen.

Art. 118 Kb 08/10/1981: betrokkene wordt niet begeleid door een persoon die in staat is hem ten laste te nemen. Door zijn gedragingen en rekening houdend met de elementen van zijn dossier, heeft hij echter aangetoond dat hij voor zichzelf kan instaan en bijgevolg in staat is alleen te reizen."

1.3. Op 9 januari 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Shiraz. U verklaart in Iran problemen te hebben gehad met uw stiefvader M. G.. Uw stiefvader zou als militair tewerkgesteld zijn bij de inlichtingendienst in Shiraz en hij zou verantwoordelijke zijn van de Bassidj. U verklaart dat u sinds 1377 (Iraanse kalender;

komt overeen met 1998 in Europese kalender) slecht zou behandeld zijn door uw stiefvader. Het zou u verboden zijn geweest naar school te gaan, het huis te verlaten en contacten met uw vrienden te onderhouden. U zou zich van uw stiefvader volledig hebben moeten bezig houden met het lezen van de Koran. U zou in een slechte psychologische toestand zijn geweest en een poging tot zelfmoord hebben ondernomen. Op een dag zou u een cassette in het bureau van uw stiefvader hebben gevonden waarop te zien was hoe deze, samen met vrienden, zich amuseerde in een bar, en waarbij te zien is hoe uw stiefvader alcohol dronk en vrouwen versierde. U zou deze cassette gekopieerd hebben en aan een vriend hebben bezorgd, die ze zou bijhouden als chantagemiddel. Toen u de cassette aan het bekijken was thuis, zou uw stiefvader binnen gekomen zijn en zou u op heterdaad betrapt zijn. U zou toen hard geslagen zijn door uw stiefvader. Vanaf dan zou u samen met uw moeder komedie hebben gespeeld en uw stiefvader hebben gehoorzaamd, opdat deze laatste een toelating zou geven aan uw moeder om het land te verlaten en om de nodige regelingen te kunnen treffen voor uw vertrek zonder dat uw stiefvader iets merkte. Zo zou u van 15-20/3/1380 (5-10-6-2001) tot 20/4/1380 (11/7/2001) meegedaan hebben aan controles op straat samen met de Bassidj van uw stiefvader. Ondertussen zou uw moeder een visum voor Nederland hebben geregeld en op 23/4/1380 (14/7/2001) zou u samen met uw moeder Iran verlaten hebben via de luchthaven van Teheran. Aangekomen in Nederland zou u vernomen hebben dat uw zus (E. M. zich in België bevond, en u zou vervolgens naar België gekomen zijn en asiel hebben aangevraagd. Uw moeder zou voor het verstrijken van het visum zijn teruggekeerd naar Iran. Op 25/2/1380 (15/5/2001) zou uw moeder een convocatie hebben gekregen.

Uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en later in dringend beroep zijn dermate ongerijmd, dat weinig geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van uw vluchtmotieven. U maakte tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag van de cassette die u kopieerde en achterhield als chantagemiddel, terwijl u in dringend beroep verklaarde dat u vanaf het moment van de zware ruzie met uw stiefvader, waarbij u betrapt werd met de cassette, uw stiefvader gehoorzaamde om deze laatste te kalmeren en de regeling te treffen om Iran te verlaten (dringend beroep p. 10-11). Het ontbreken van dit element van uw vluchtrelaas tijdens uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl uit het verslag van dit interview blijkt dat u uitgebreid uw vluchtmotieven hebt uiteengezet (verhoorverslag p. 22-23), stelt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in vraag.

Daarnaast zijn de door u aangehaalde vluchtmotieven onvoldoende ernstig om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève aannemelijk te maken. Zo verklaart u te vrezen gedood te worden door uw stiefvader die deel zou uitmaken van de Bassidj en de Ettelaat (inlichtingendienst) en dit omdat u regels werden opgelegd waardoor u zou beperkt zijn in al uw vrijheden. U verklaart immers nooit problemen te hebben gehad met de Iraanse autoriteiten (verhoorverslag dringend beroep p.4 en 6) en nooit politieke activiteiten te hebben gehad (verhoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken p.22). Bijgevolg is het niet aannemelijk dat u door de Iraanse autoriteiten zou gezien worden als zijnde een gevaar voor de Iraanse samenleving gebaseerd op Islamitische principes. U kan evenmin aannemelijk maken waarom u niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Iraanse autoriteiten bij gewelddaden van uw stiefvader tegen u. Ook het gegeven dat u en uw moeder legaal het land hebben kunnen verlaten en dat uw moeder niet gearresteerd werd bij haar terugkeer in Iran (verhoorverslag dringend beroep p. 15), versterkt de vaststelling dat uw voorgehouden vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève kennelijk ongegrond is.

U legt een convocatie voor, met als datum 25/6/1380 (16/9/2001), waarbij uw moeder wordt opgeroepen zich aan te bieden om informatie te verschaffen. Uit dit document blijkt evenwel enkel dat een aantal vragen aan uw moeder zullen gesteld worden, zonder dat gespecificeerd wordt waarover. Evenmin kan uit dit document afgeleid worden dat u of uw moeder een gegronde vrees voor vervolging moeten hebben.

De overige voorgelegde documenten, kopie van uw boekje van burgerlijke stand en dit van uw moeder, kopie van huwelijksakte van ouders, uw scholierenkaart en een brief van uw broer, zijn evenmin van die aard dat zij bovenvermelde vaststellingen kunnen wijzigen. Deze documenten betreffen immers enkel uw identiteit en studies, de identiteit van uw familie en een persoonlijke brief van uw broer, maar voegen niets toe aan uw vluchtrelaas."

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Schending van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29.07.1991 en kennelijke beoordelingsfout. De asielaanvraag van verzoeker wordt als kennelijk ongegrond en bedrieglijk bestempeld. De bestreden beslissing steunt op een dubbele motivatie.

Ten eerste zouden de verklaringen van verzoeker "ongerijmd" zijn omdat verzoeker tijdens zijn eerste verhoor niet sprak over de cassette waarvan hij in het bezit was, wat een verslechtering van zijn relatie met zijn stiefvader veroorzaakte en dus gedeeltelijk de vlucht van verzoeker veroorzaakte.

Ten tweede zouden de door verzoeker aangehaalde vluchtmotieven onvoldoende ernstig zijn om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève aannemelijk te maken. In de bestreden beslissing vestigt de Commissaris-generaal de aandacht van de Minister van Binnenlandse Zaken op het feit dat verzoeker krachtens de nationale wet minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20.11.1980 op hem kan worden toegepast. Het statuut van minderjarige kandidaat-vluchteling brengt echter ten aanzien van de Belgische Staat enkele verplichtingen met zich mee. De "Guide, des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié" stelt dat de aanvragen door een minderjarige met een bijzondere aandacht bestudeerd moeten zijn : "L'examineur, agissant avec le concours des experts qui l'assistent, devra prendre une décision quant au bien fondé des craintes du mineur sur la base de toutes les circonstances connues; celles-ci peuvent le conduire à accorder largement le bénéfice du doute" (H.C.R., Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, p. 56; zie ook H.C.R., "Guidelines on interviewing unaccompanied minors and preparing social histories", Genève, 1988).

Dit standpunt wordt door de beste rechtsleer gedeeld: "Ce qui importe est de comprendre le mineur tant par ses paroles que par son attitude, et de déceler, à partir de cette compréhension du mineur, sa crainte ou, même à défaut de crainte car l'enfant n'a pas toujours peur comme l'adulte, les risques de persécution dont il pouvait souffrir d'avantage en cas de retour dans son pays qu'en restant dans le pays d'accueil. La finesse de cette compréhension nécessite un personnel formé à cet effet et qui dispose d'un temps suffisant et d'un lieu de calme avec l'enfant. (J.Y Carlier, "La demande d'asile introduite par un mineur non accompagné", in R. D. E., 1994, p. 97; zie ook K. Johnsson, "The protection of child refugees", in Child Refugees in Europ, Report from the European Seminar on Protection of Refugee Children, 1992, p. 17).

Het blijkt absoluut niet uit het dossier dat verzoeker door een speciaal daarvoor opgeleide persoon verhoord werd. In zijn tiende jaarverslag echter schreef de Commissaris-generaal met betrekking tot de niet begeleide minderjarigen: "De voornaamste lacunes van het Belgisch recht ten opzichte van deze internationale instrumenten slaan op de afwezigheid van de Dienst Vreemdelingenzaken van ambtenaren die gespecialiseerd zijn in de behandeling van aanvragen die ingediend werden door minderjarigen (de Commissaris-generaal duidde zulke ambtenaren aan in 1995; zij krijgen een interne opleiding en een specifieke supervisie)." (C.G.V.S., 10de jaarverslag van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, 1996, p. 74-75). De Commissaris-generaal zelf leidt de noodzaak van een verhoor door een gespecialiseerde persoon o.a. af uit het "Guidelines on policies and procedures in dealing on unaccompanied children seeking asylum" van de H.C.R. van februari 1997. De motivering van de bestreden beslissing moet, voor de toepassing van de motiveringsplicht van de Commissaris-generaal, in het licht van die overwegingen bestudeerd worden. Het feit dat verzoeker zijn relaas tijdens zijn verhoor voor de Commissaris-generaal aanvulde, in vergelijking met zijn relaas voor de Dienst Vreemdelingenzaken, kan in se rechtvaardigen dat een asielaanvraag als kennelijk ongegrond bestempeld wordt. Het is vaste rechtspraak dat de formele motivering des te scrupuleus moet zijn als ze tot de conclusie komt dat de aanvraag kennelijk ongegrond is (Berard, F., "La procédure belge de reconnaissance de la qualité de réfugié à l'épreuve de la censure du Conseil d'Etat", R.D.E., 1999, p. 108; zie o.a. RvSt. 96.827/XI-11.074). De motiveringsplicht van de Commissaris-generaal ten aanzien van

verzoeker is des te groter omdat hij een minderjarige kandidaat-vluchteling is. De motivering op dit eerste punt is tegenstrijdig met de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29.07.1991. In een tweede tak van zijn motivering stelt de bestreden beslissing dat: “Daarnaast zijn de door u aangehaalde vluchtmotieven onvoldoende ernstig om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève aannemelijk te maken. Zo verklaart u te vrezen gedood te worden door uw stiefvader die deel zou uitmaken van de Bassidj en de Ettelaat (inlichtingendienst) en dit omdat u regels werden opgelegd waardoor u zou beperkt zijn in al uw vrijheden. U verklaart immers nooit problemen te hebben gehad met de Iraanse autoriteiten (verhoorverslag dringend beroep p. 4 en 6) en nooit politieke activiteiten te hebben gehad (verhoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken p. 22). Bijgevolg is het niet aannemelijk dat u door de Iraanse autoriteiten zou gezien worden als zijnde een gevaar voor de Iraanse samenleving gebaseerd op islamitische principes. U kan evenmin aannemelijk maken waarom u niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Iraanse autoriteiten bij gewelddaden van uw stiefvader tegen u. Ook het gegeven dat u en uw moeder legaal het land hebben kunnen verlaten en dat uw moeder niet gearresteerd werd bij haar terugkeer naar Iran (verhoorverslag dringend beroep p. 15), versterkt de vaststelling dat uw voorgehouden vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève kennelijk ongegrond is.”

De motivatie is verward en schendt bijgevolg de motiveringsplicht van tegenpartij. Tegenpartij stelt immers dat de aangehaalde vluchtmotieven onvoldoende ernstig zouden zijn omdat het niet aannemelijk is dat verzoeker door de Iraanse autoriteiten gezien zou worden als zijnde een gevaar voor de Iraanse samenleving gebaseerd op islamitische principes. Die motivering is ook niet adequaat. Verzoeker verklaarde tijdens zijn twee verhoren dat zijn problemen te maken hadden met de persoonlijkheid van zijn stiefvader, die ook lid van de Bassidj is. Het feit dat verzoeker nooit politieke activiteiten heeft gehad, heeft natuurlijk niet als gevolg dat de door hem aangehaalde vluchtmotieven onvoldoende ernstig zouden zijn. Ook het feit dat hij nooit problemen met de Iraanse autoriteiten had, hebben niet als gevolg dat hij in geval van terugkeer door diezelfde autoriteiten door zijn stiefvader vervolgd en mishandeld zou kunnen zijn. De Commissaris-generaal verwijt ook aan verzoeker dat hij niet aannemelijk kon maken waarom hij niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Iraanse autoriteiten bij gewelddaden van zijn stiefvader tegen hem. De nota's genomen tijdens het verhoor in dringend beroep zijn absoluut onleesbaar en laten niet toe te begrijpen wat verzoeker verklaard heeft. Tijdens zijn verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoeker echter verklaard: “Ik had ook geen rechten en kon nergens klacht indienen tegen mijn stiefvader. Bovendien is hij een Bassidji en geniet hij een zekere machtspositie”. Tegenpartij verklaart niet waarom die verklaring onvoldoende zou zijn en schendt zodoende zijn motiveringsplicht. Het feit dat de moeder van verzoeker Iran legaal kon verlaten en bij haar terugkeer niet gearresteerd werd, zou volgens tegenpartij de vaststelling versterken dat er in hoofd van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève is.

Ten eerste werd door verzoeker nooit beweerd dat zijn moeder een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève had. Hij heeft enkel over zijn eigen vrees gesproken.

Ten tweede, en de Commissaris-generaal geeft dat toe, heeft verzoeker een convocatie neergelegd waaruit blijkt dat zijn moeder na haar terugkeer naar Iran opgeroepen werd om informatie te verschaffen, wat op zijn minst kan laten denken dat zij problemen kende: op dit punt is de motivatie van de bestreden beslissing tegenstrijdig. De motivatie van de bestreden beslissing is tegelijkertijd verward, niet adequaat en tegenstrijdig en kan bijgevolg geenszins een bevestigende beslissing van weigering van verblijf rechtvaardigen. Het gebrek aan motivatie is des te belangrijker daar verzoeker een minderjarige asielaanvrager is die op bijzondere garanties en een bredere beoordelingsruimte had moeten kunnen rekenen.”;

2.1.2. Overwegende dat, wat betreft het motief van “ongerijmdheid”, verzoeker zich beroept op zijn minderjarigheid en stelt dat het interview diende te verlopen met de bijstand van een speciaal daarvoor opgeleide persoon en dat hem hoe dan ook het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend; dat, wat de bijstand betreft van een

gespecialiseerd persoon voor minderjarigen, verzoeker geen enkele uitdrukkelijke wetsbepaling aanvoert die zulks voorschrijft; dat verzoeker het determinerend motief van de bestreden beslissing, volgens welk verzoeker de ruzie met zijn stiefvader, de rechtstreekse aanleiding voor verzoekers vlucht, niet eens vermeldde voor de Dienst Vreemdelingenzaken, niet poogt te betwisten; dat wat betreft de bewering als zou de motivering verward en niet adequaat zijn, verzoeker zich beperkt tot een herhaling van dit motief en nalaat aan te duiden waar de motivering dan precies faalt; dat de bestreden beslissing aldus motiveert dat verzoeker het feit dat hij betrapt werd met de cassette niet vermeldde voor de Dienst Vreemdelingenzaken, dat hij verklaarde nooit problemen met de Iraanse autoriteiten te hebben gehad, dat hij niet aannemelijk kon maken waarom hij geen beroep zou kunnen doen op de Iraanse autoriteiten, dat hij legaal zijn land verliet samen met zijn moeder en zijn moeder naar Iran terugkeerde en niet gearresteerd werd; dat, die motieven in acht genomen, deze beslissing niet kennelijk onredelijk is; dat in tegenstelling tot verzoekers bewering als zouden de nota's van het Commissariaat-generaal onleesbaar zijn, deze motieven kunnen worden gelezen in deze nota's; dat, zelfs indien moest blijken dat de nota's van het Commissariaat-generaal onleesbaar zijn, dit verzoeker niet vrijstelt om aan te tonen in welke mate de motieven van de bestreden beslissing hierdoor aangetast zouden zijn; dat de beslissing derhalve wordt geschraagd door draagkrachtige motieven; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt:

“Sche(n)ding van het artikel 118 van het K.B. van 08.10.1981

Dit artikel stelt dat: “Behoudens bijzondere beslissing van de Minister of zijn gemachtigde, mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan 18 jaar oud is of die volgens zijn persoonlijk statuut minderjarig is. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen tot een bevel tot terugbrengingovereenkomstig het model van bijlage 38”. De bestreden beslissing stelt dat “Behoudens een andere beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde dient u binnen de 5 dagen, ingaand op de datum van de kennisgeving van deze beslissing, het grondgebied te verlaten”. De Commissaris-generaal verwijst uitdrukkelijk naar artikel 17 paragraaf 2 alinea 2 van het K.B. van 19.05.1993 en niet naar vroeger genoemd artikel 118 van het K.B. van 08.10.1981. Dit artikel wordt aldus geschonden.”;

2.2.2. Overwegende dat artikel 118 van voormeld koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt dat aan een minderjarige of een persoon jonger dan 18 jaar geen bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten kan worden afgegeven; dat verzoeker geboren is op 24 juli 1985 en derhalve onder de toepassing valt van deze bepaling; dat artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 eveneens voorziet in de mogelijkheid om hiervan af te wijken; dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker “door zijn gedragingen en rekening houdend met de elementen van zijn dossier (...) heeft aangetoond heeft dat hij voor zichzelf kan instaan en bijgevolg in staat is alleen te reizen”; dat deze redengeving strookt met het dossier, aangezien verzoeker ten tijde van

de afgifte van het bevel 16 jaar was en in staat bleek om op eigen houtje van Iran naar België te reizen om er asiel aan te vragen; dat verzoeker deze vaststelling niet aanvecht; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig februari tweeduizend en drie, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.